

Arrest

nr. 151 971 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, dient op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing, dat wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 maart 2012 nr. 76 626.

Verzoekster dient een cassatieberoep in bij de Raad van State tegen dit arrest en bij arrest van de Raad van State van 26 februari 2013 wordt dit beroep ingewilligd: het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 maart 2012 nr. 76 626 wordt vernietigd.

Op 28 maart 2013 wordt de beslissing van 29 juli 2011 ingetrokken.

Op 2 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 8 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het feit dat twee zussen van betrokkene (B. A. - R.R. xxx en B. E. - R.R. xxx) de Belgische nationaliteit bezitten, betrokkene bewijst de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Dit element kan dus niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Verder beweert betrokkene dat ze geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst en dat ze er ook geen rechtstreekse familie meer zou hebben. We stellen vast dat verzoekster haar beweringen niet staft met een begin van bewijs. In casu blijft het bij een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een grond voor regularisatie.

Wat de elementen van integratie van betrokkene betreft - met name dat zij sinds 2003 in België zou verblijven, dat zij getuigenverklaringen voorlegt, dat zij een werkbelofte zou hebben, dat ze vrijwilligerswerk zou doen en dat ze goed geïntegreerd zou zijn - dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene is immers zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich bevindt. Zij maakte zelf de keuze om hier gedurende al die jaren op illegale wijze te verblijven en zich te integreren in België, zonder dat zij op zijn minst een poging ondernam om haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich met andere woorden bewust genesteld in illegaal verblijf zodat haar integratie in deze periode het gevolg is van haar eigen houding. Bijgevolg kunnen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel

De motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoekster haar aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris.

Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat met aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011.

Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, nog tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf. eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu buitengewone omstandigheden werden aangenomen.

Aangezien verzoekster haar aanvraag deed in het kader van de inmiddels vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 werd van haar toen niet vereist dat zij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren.

Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekster kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009.

Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoekster ontvankelijk te verklaren zonder aanneming van specifieke buitengewone omstandigheden.

De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag doch niet meer inzake de gegrondheid ervan.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoekster niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

De reden daarvoor is volgens de bestreden beslissing dat verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie aangezien zij zelf de keuze maakte om hier gedurende al die jaren op illegale wijze te verblijven en zich te integreren in België zonder dat zij op zijn minst een poging ondernam om haar verblijf te wettigen.

Zij zou zich volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris bewust hebben genesteld in illegaal verblijf zodat haar integratie in deze periode het gevolg is van haar eigen houding.

Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan.

De overweging dat de integratie van verzoekster te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoekster haar aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in december 2009, meer dan anderhalf jaar voor de eerste beslissing dd. 29 juli 2011 en meer dan drie jaar voor de op heden bestreden beslissing dd. 2 april 2013.

Dit deed zij overigens op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen of te actualiseren, illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoekster daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan haar dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoekster worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoekster dat de uitgevaardigde instructie, reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering, door de Raad van State werd vernietigd wegens schending van de wet.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011, eveneens strijdig was met de ter zake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoekster.

Het gegeven dat verzoekster meer dan drie jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan haar evenmin worden verweten.

Weliswaar heeft zij zelf zowel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als een cassatieberoep bij de Raad van State ingediend, doch deze laatste stelde verzoekster in het gelijk zodat op heden mag worden gesteld dat zowel de aanvankelijke beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29 juli 2011 als het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 6 maart 2012 de rechten van verzoekster hebben geschonden en de door haar ingestelde beroepen aldus gerechtvaardigd waren.

Er kan dan ook geen enkel foutief handelen in hoofde van verzoekster worden weerhouden.

Weliswaar heeft verzoekster gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk verbleven doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke zij in 2009 op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoekster en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskennis van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd.

Vierde onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen van integratie van verzoekster en het feit dat zij reeds sinds 2003 in België verblijft niet weerhouden kunnen worden als een grond voor regularisatie omdat zij zich bewust in illegaal verblijf zou hebben genesteld zonder dat zij op zijn minst een poging ondernam om haar verblijf te wettigen.

De afwezigheid van een eerdere poging om een verblijfsmachtiging te bekomen vormt dus volgens de bestreden beslissing een obstakel voor het aanvaarden van de verblijfsduur en integratie als grond voor regularisatie.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd.

De bevoegde Minister of Staatssecretaris beschikt dienaangaande over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Door echter op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging of minstens een poging om het verblijf te wettigen, om de door verzoekster aangehaalde verblijfsduur en integratie te aanvaarden als grond voor regularisatie voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan de wet en miskent daardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door deze handelswijze beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris ook eigenhandig de erin door de wet toegekende discretionaire beoordelingsbevoegdheid, nu dit criterium op dwingende wijze wordt toegepast en hem derhalve geen appreciatiebevoegdheid laat.

De formulering van de bestreden beslissing is immers zeer duidelijk:

"Bijgevolg kunnen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie." (eigen onderlijning)

Het komt verzoekster hierbij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nog steeds de facto toepassing tracht te maken van de criteria van de vernietigde regularisatie-instructies van 19 juli 2009.

Criterium 2.8A van deze vernietigde instructie vereiste immers naast een minimale verblijfsduur en een bewezen lokale verankering ook een voorafgaande periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging daartoe (lees: een eerdere aanvraag van een verblijfsmachtiging).

Het is derhalve duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoekster nog steeds, en niettegenstaande de in de aanhef van de motivering van de bestreden beslissing vermelde stijlclausule, heeft beoordeeld in het licht van de criteria van deze vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, alsook dat deze criteria op een dwingende wijze worden toegepast.

De Raad van State heeft bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 en arrest nr. 216.651 van 1 december 2011 duidelijk gesteld dat dergelijke werkwijze een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Vijfde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster de familieband met haar twee Belgische zussen niet zou bewijzen en dat een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van deze personen onvoldoende bewijskracht heeft om te kunnen spreken van verwantschap waardoor dit element niet als grond voor regularisatie kan worden aanvaard.

Verzoekster merkt evenwel op dat zij zich niet heeft beperkt tot "een" verklaring van een derde en het "louter" voorleggen van de identiteitskaart van haar zussen.

Beide zussen hebben eigenhandig een verklaring geschreven waaraan een kopie van hun identiteitskaart werd gehecht.

Daarnaast liggen diverse verklaringen van andere personen voor waarin deze bevestigen dat verzoekster de zus is van A. en/of E. B.

Volgende ter zake relevante stukken werden door verzoekster bij haar aanvraag tot regularisatie gevoegd (stuk 2):

- brief E. B. + kopie Belgische identiteitskaart (oorspronkelijk bijlage 14)
- brief A. B. + kopie Belgische identiteitskaart (oorspronkelijk bijlage 15)
- brief E.S. + kopie Belgische identiteitskaart (oorspronkelijk bijlage 19)
- brief P. V. D. + kopie Belgische identiteitskaart (idem)
- brief C. V.D. + kopie Belgische identiteitskaart (idem)
- brief C. D.C. + kopie Belgische identiteitskaart (idem)
- brief J. T. + kopie Belgische identiteitskaart (idem)
- brief M.-J. d'H. + kopie Belgische identiteitskaart (idem)
- brief C. C. + kopie Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen (idem)
- brief J. V. B. + kopie Belgische identiteitskaart (idem)

Deze stukken kunnen bezwaarlijk herleid worden tot "een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart", zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing gesteld.

De bestreden beslissing miskent dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel volgens hetwelk de overheid zich bij het nemen van een beslissing dient te steunen op alle relevante elementen, hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Minstens kan zulks niet worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Daarenboven is eveneens vereist dat de elementen van het dossier op een juiste, minstens redelijke, wijze worden beoordeeld.

De door verzoekster voorgelegde documenten dienen minstens te worden aanvaard als een begin van bewijs van haar familieband met A. en E. B.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schrijft overigens nergens voor dat verplicht een akte van geboorte of ander officieel document dient te worden voorgebracht wanneer de verzoeker zich op een familieband beroept ter staving van zijn regularisatieverzoek.

Indien de gemachtigde van de Staatssecretaris zulks alsnog noodzakelijk zou achten, had hij in het licht van de voorgelegde stukken welke minstens een begin van bewijs vormen verzoekster moeten uitnodigen om officiële documenten voor te leggen.

Door dit niet te doen, doch eenvoudigweg en in strijd met de voorgelegde stukken te oordelen dat de familieband niet wordt bewezen, werd het zorgvuldigheidsbeginsel miskend en werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen zodat eveneens de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste en tweede onderdeel betoogt verzoekster in essentie dat de motivering dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer kan toegepast worden, niet naar recht verantwoord is. Bovendien zou de instructie nog steeds toegepast worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 een "instructie" heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Die "instructie" van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat die " het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". De Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het betoog van verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. Geen enkel rechtsbeginsel laat toe een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen.

De bewering van verzoekende partij dat die instructie nog steeds zou toegepast worden door de gemachtigde van de staatssecretaris, vindt geen steun in het administratief dossier.

In een derde onderdeel betoogt verzoekster dat haar geen enkel foutief handelen kan verweten worden. zij heeft enkel de procedures afgewacht die haar door het bestuur werden aangeboden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich bevindt. De thans bestreden beslissing beoordeelt immers de aanvraag d.d. 8 december 2009 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster verblijft, naar eigen zeggen, reeds sedert 2003 in België op volstrekt illegale wijze. zij heeft zich nooit bediend van de door het bestuur aangeboden mogelijkheden tot regularisatie. Zij heeft al die tijd ondergedoken in België geleefd, totdat zij uiteindelijk op 8 december 2009 een aanvraag indient om machtiging tot verblijf. Blijkbaar was verzoekster bijzonder geïnteresseerd in de amateuristische poging, zoals zij het zelf noemt, van het bestuur om een heel aantal vreemdelingen te regulariseren die al een zekere tijd illegaal op het grondgebied verblijven. In de thans bestreden beslissing werd derhalve terecht en niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de huidige situatie. De periode na de aanvraag en de verschillende procedures die tegen de oorspronkelijke beslissing d.d. 29 juli 2011 werden ingediend, al dan niet succesvol, doet hier geen afbreuk aan. De thans bestreden beslissing beoordeelt immers louter de stukken zoals zij werden gepresenteerd in de aanvraag d.d. 8 december 2009.

In een vierde onderdeel betoogt verzoekster dat bij de motivering van de thans bestreden beslissing gebruik gemaakt werd van een dwingende reden, met name dat van haar verwacht werd dat zij een poging tot regularisatie had gedaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de gemachtigde van de staatssecretaris louter gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid om de aanvraag te beoordelen. uit niets blijkt dat het indienen van een regularisatiepoging als dwingende voorwaarde wordt toegepast.

Er wordt enkel gemotiveerd dat uit het geheel van elementen blijkt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar huidige situatie, zoals in het derde onderdeel uitvoering werd toegelicht.

In een vijfde onderdeel betoogt verzoekster in dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, omdat de stukken tot staving van de familieband met haar twee Belgische zussen, onterecht worden herleid tot "een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart".

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster -ter staving van de familieband verklaringen van derden, al dan niet aangevuld met kopie van de identiteits- of verblijfskaart van de personen die de verklaring afgelegd hebben, heeft voorgelegd.

Er kan niet ingezien worden op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411), in casu geschonden werd. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betwist niet dat alle verklaringen van derden in acht genomen werden door het bestuur.

Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat in de thans bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd gemotiveerd dat die verklaringen onvoldoende bewijskracht bevatten.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond."

3.3.1. In een derde onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing:

"Wat de elementen van integratie van betrokkene betreft - met name dat zij sinds 2003 in België zou verblijven, dat zij getuigenverklaringen voorlegt, dat zij een werkbelofte zou hebben, dat ze vrijwilligerswerk zou doen en dat ze goed geïntegreerd zou zijn - dient opgemerkt te worden dat deze elementen op zich geen grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkene is immers zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin zij zich bevindt. Zij maakte zelf de keuze om hier gedurende al die jaren op illegale wijze te verblijven en zich te integreren in België, zonder dat zij op zijn minst een poging ondernam om haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich met andere woorden bewust genesteld in illegaal verblijf zodat haar integratie in deze periode het gevolg is van haar eigen houding. Bijgevolg kunnen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie."

In een vierde onderdeel bekritiseert verzoekster in het bijzonder het hierin vervatte motief "zonder dat zij op zijn minst een poging ondernam om haar verblijf te wettigen".

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich in het kader van de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op haar duurzame lokale verankering in België, het feit dat haar twee zussen hier wonen en de Belgische nationaliteit hebben, de omstandigheid dat ze een werkbelofte heeft, het feit dat ze geen band meer heeft met de Filippijnen maar wel een sociaal netwerk heeft in België (in verband waarmee ze getuigenverklaringen voorlegt), het feit dat ze vrijwilligerswerk doet.

Deze elementen van integratie werden door de gemachtigde niet aanvaard als grond voor een verblijfsmachtiging. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de argumenten van verzoekster betreffende haar integratie in België en haar langdurig verblijf in België niet betwist maar van mening is dat de integratie van verzoekster onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen daar verzoekster geen vorige verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen en haar integratieproces dan ook plaats heeft gevonden in een periode waarin zij niet over een legale verblijfstitel beschikte, zodat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en de integratie om deze redenen geen grond tot regularisatie kan vormen.

Waar verzoeksters integratie in België niet aanvaard wordt als grond tot regularisatie om de enkele reden dat verzoekster reeds sinds 2003 in België zou verblijven zonder op zijn minst een poging te ondernemen om haar verblijf te wettigen en zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin ze zich bevindt en zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf zodat haar integratie in deze periode het gevolg is van haar eigen houding, dient te worden opgemerkt dat verzoekster gevolgd kan worden waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing op dit punt minstens niet op redelijke wijze is gemotiveerd. Tevens kan verzoekster gevolgd worden waar zij aanvoert dat de afwezigheid van een eerdere poging om een verblijfsaanvraag in te dienen, als een dwingende voorwaarde gehanteerd wordt terwijl artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bepaalt op grond waarvan een verblijfsmachtiging zou moeten worden toegekend of zou moeten worden geweigerd.

Er dient te worden benadrukt dat noch artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch enige andere wettelijke of reglementaire bepaling inzake het verblijf van vreemdelingen ook maar enig criterium omschrijft waaraan de aanvraag inhoudelijk moet voldoen om tot de toekenning van een verblijfsmachtiging te leiden. Evenmin is voorzien in enig uitsluitingscriterium dat leidt tot de ongegrondheid van de aanvraag. Dienaangaande beschikt de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt aangegeven, over een ruime beoordelingsmarge.

De beoordeling in de bestreden beslissing spreekt zich niet inhoudelijk uit over de integratie van verzoekster, maar weigert enkel om deze integratie te onderzoeken, terwijl een beslissing inzake de gegrondheid van de aanvraag toch een inhoudelijke beoordeling van de aangebrachte elementen van integratie zou dienen te bevatten. De beoordeling in de bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk.

Tevens rijst de vraag waarom de omstandigheid dat verzoekster eerder geen aanvragen indiende om een wettig verblijf te bekomen, afbreuk zou doen aan de inhoudelijke beoordeling van haar integratie. Uit de bestreden beslissing lijkt te kunnen worden afgeleid dat de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voorbehouden voor vreemdelingen die er niet in geslaagd zijn om op een andere rechtsgrond een wettig verblijf te bekomen. Dit strookt niet met de wil van de wetgever om via artikel 9bis van de vreemdelingenwet een autonome verblijfsprocedure in te voeren en waarbij het juist de betrachting was om *“opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen.”* (Parl.St. Kamer, Doc 51 2478/001, 33-34).

Het gegeven dat deze integratie in een bewust illegaal verblijf werd opgebouwd, is voorts niet relevant ten aanzien van de inhoudelijke aanspraken die een vreemdeling meent te kunnen maken op een regularisatie in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Immers voorziet artikel 9bis van de vreemdelingenwet net in een procedure die bedoeld is voor vreemdelingen die zich in illegaal verblijf bevinden, hetgeen steeds het gevolg is van hun eigen houding en keuzes (zie in deze zin RvS 12 februari 2014, nr. 226.401). De gemachtigde kan zich dan ook niet beperken tot het niet aanvaarden van de elementen van integratie omdat deze integratie opgebouwd werd tijdens een illegaal verblijf dat het gevolg is van het eigen handelen van verzoekster omdat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag geen enkele aanvraag heeft ingediend om haar verblijf te wettigen. Verder kan, zoals reeds gesteld, nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de integratie die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf.

Door de integratie van verzoekster niet te aanvaarden om de enkele reden dat deze integratie is opgebouwd in een sedert 2003 bewust volgehouden illegaal verblijf, heeft de gemachtigde kennelijk onredelijk gehandeld. Door de elementen van integratie te weigeren te onderzoeken wegens dit bewust illegaal verblijf en door de elementen van integratie niet op hun inhoudelijke verdiensten te beoordelen, heeft de gemachtigde de feitelijke aspecten van de hem voorgelegde aanvraag niet deugdelijk onderzocht.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt te de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen, dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET